

къде изъ Пропонтидскитѣ земи. Вѣроятно въ нѣкой арменски градъ. Но ако не бѣше златото на Каламодиосъ, той щѣше да я удуши като нищо.

— Защо? — попита изтрѣпналъ Иваница.

— Най-много си изпати стариятъ Каламодиосъ. Исакъ Ангелъ му отне всичкитѣ имоти. И само за това пощади живота на сина му. Собствено той отдавна търсѣше случай да сложи рѣзка на Каламодиосовитѣ богатства. Това му бѣше добре дошло. Инакъ императорската хазна бѣше загубена... У насъ често ставатъ тия работи... Когато...

— Ами какво стана съ младия Каламодиосъ? — попита Иваница и впи взоръ въ мургавото лице на сириецъ.

— Той избѣга. Казватъ въ Венеция или Рагуза... Кой знае. Но и до день днешенъ не се е връщаль. Може би сега, като нѣма вече Исака — да си дойде. Алексей гледа на всичко презъ прѣсти... За него е по-важно да изнамѣри нѣкое ново съчетание отъ благоуханія, или нѣкоя невидана до сега подправка за ястия — отколкото да мисли за държавнитѣ работи. Една гнусна жена ни управлява. Само варягитѣ поддържатъ още малко редъ. Войводата Стримонъ превърна всички кораби въ злато и сребро. Всѣки день новъ любимецъ на Августата разпилява държавната хазна... Войскитѣ ни сѣ разпрѣснати... Свърши се съ Визансъ, чужденецо! Но мога ли да знамъ твоя милость отъ коя народность е? Сякашъ че си отъ норманитѣ, или отъ руснацитѣ... Отъ северъ си дошелъ... Вземи и тоя хубавъ герданъ за изгората си, това сѣ бисери отъ най-чиста вода... Чакъ въ Индия сѣ ловени. А ето тукъ този ахатъ, стегнатъ въ сребро. Купи го за нѣкой приятель.

Иванко обича тия нѣща — си помисли князътъ и купи всичко. Плати и излѣзе, последванъ отъ низкитѣ поклонни на сириецъ.

Нѣма повече какво да търся тука — си каза Иваница. Тия дни ще се сбогувамъ съ василевса, ще отклоня благовидно годежа съ племенницата му и ще си отида.

Алексей го закланаше да убеди Асѣна да не продължава войната и да му върне севастократора Исакъ. Отна-